

VI. Всякой почтенъ трудъ си врьдва.

Съ благородство-то на труда става сѣщо-то както и съ благородство-то на рода. И за едно-то и за друго-то много криво ся е мыслило па и днесъ ся мысли.

Прѣди нѣкое врѣмя само хора отъ голѣмо колѣно были на почетъ и могли да ся качять на голѣмы чинове и достоинства, като че Божій Промыслъ само благородны-ты е надарилъ съ умъ и съ дарбы, а едно врѣмя ся и мыслило че отъ голѣмъ родъ чловѣкъ былъ нѣчто друго, а не като всякой чловѣкъ отъ простъ родъ.

Наистинѣ за голѣмъ почетъ е достойна оная кѣща, дѣто за едно съ отличный родъ прѣминува и умъ и почетъ отъ башѣ на чядо: нѣ много по-врьденъ и достойнъ е она чловѣкъ, кой-то отъ долень родъ безъ ничиѣ помощъ, а само съ свой умъ и съ свое достоинство ся издвигне надъ башчинѣ-тѣ или дѣдовѣ-тѣ си сиромашнѣ и ничтожество и такѣвъ, ако да го прѣкоряше нѣкой за долнѣй му родъ, отговорилъ бы както Исократъ: „мой-тъ родъ съ мене ся начина, а твой-тъ родъ съ тебе ся свръшя.“

Исторія-та приказва за мнозина, кои-то съ умѣние-то си и съ искусство-то си ся прочюли, а были отъ простъ родъ и работили простѣ работѣ, на коѣх-то испрѣво гы была урисала урисница-та. Отъ такыва, кои-то достигнѣли до най-голѣмѣ власть у дръжавѣ-тѣ, а были отъ простъ родъ, исторія-та спомянува фамилинѣ-тѣ Сфорзини, отъ коѣх-то Муцио прѣвъ былъ простъ орачъ, па съ юначество-то си достигнѣлъ да стане войвода на еднѣ цѣлѣ